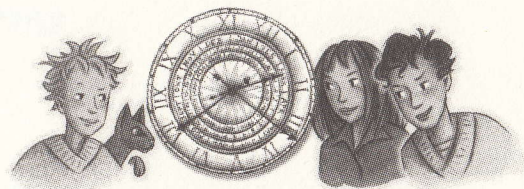

Fabian Lenk

Detectivii timpului

Volumul 1

Comoara vikingilor

Cu ilustrații de Almud Kunert

Editura Ravensburger

Traducător: Giorgia Bodea
Redactor: Elena-Anca Coman
Tehnoredactor: Elena Băluță

ISBN 978-606-8549-95-8

Fabian Lenk
Die Zeitdetektive
Der Schatz der Wikinger

© 2006 Ravensburger Buchverlag Otto Maier GmbH
Copertă și ilustrații: Almud Kunert

© Mediadocs Publishing, 2016, pentru prezenta ediție

Cuprins

Cearta	9
Corabia cu cap de dragon	14
Captiv în coșmar	20
Bătrâna misterioasă	29
Ploaie de foc	41
Sabia magică	48
Ceață	56
Tărâmul elfilor	63
Profeția	69
Trolul	78
Ambuscada	87
Alegerea	95
Casa craniilor	101
Cei doi corbi	106
Joc periculos	112
Dovada	119
Forța magică	131
Haithabu – Capitala vikingilor	133
Glosar	137

Kim, Julian, Leon și Kija - Detectivii timpului

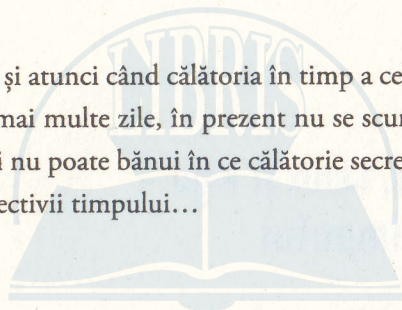
Agera Kim, istețul Julian, atletul Leon și enigmatică pisicuță egipteană Kija sunt patru prieteni care împărtășesc un secret...

Ei dețin cheia de la vechea bibliotecă a mănăstirii benedictine Sfântul Bartolomeu. În acest sălaș al cărților este ascunsă uimitoarea dimensiune spațio-temporală „Tempus”, prin care se poate călători în trecut. Tempus pulsează în ritmul timpului. Există mii de uși, în spatele cărora se derulează câte un an din istoria omenirii. De exemplu, pătrunzând prin aceste uși, prietenii noștri ajung să viziteze Roma antică sau Egiptul de pe vremea faraonilor. Din timpul faraonilor provine și pisica Kija, pe care cei trei prieteni au luat-o cu ei în prezent, din prima lor aventură.

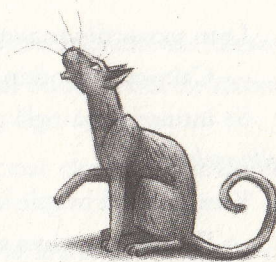
De fiecare dată când cei trei prieteni vor să afle ceva interesant despre o anumită epocă sau vor să investigheze un caz suspect petrecut în trecut, călătoresc acolo cu ajutorul dimensiunii Tempus.

Tot Tempus îi aduce pe călători înapoi în prezent. Tot ce trebuie să facă Julian, Leon și Kim este să se întoarcă în locul unde au aterizat în trecut. De acolo ei pot reveni în epoca lor.

Chiar și atunci când călătoria în timp a celor patru prieteni durează mai multe zile, în prezent nu se scurge nicio secundă și nimeni nu poate bănuși în ce călătorie secretă s-au mai aventurat detectivii timpului...

Cearta

În biblioteca străveche a mănăstirii Sfântul Bartolomeu din Siebenthann domneau liniștea și pustiul. În urmă cu o oră fusese închisă, ultimul șoarece de bibliotecă plecase și lumina se stinsese.

Dar ia stai puțin, într-una dintre șalile mari de lectură mai mișcă ceva! Acolo, trei copii studiau atenți, deja de două ore, niște cărți groase de istorie, în timp ce o pisică foarte frumoasă stătea întinsă pe banca de la fereastră și privea îndelung cum se întunecă.

Toamna se instalase în Siebenthann și adusesse cu sine mulți nori. Ploua mărunț.

— Tebelmann are într-adevăr o pășărică la cap, se plânse Kim. Un referat de patru pagini. Așa de mult nu ne-a dat niciodată de lucru!

Împreună cu profesorul de istorie și colegii de clasă, prietenii făcuseră o excursie la muzeul vikingilor din apropierea orașului Schleswig, din nordul Germaniei. Muzeul fusese construit exact pe locul în care odinioară se afla renumita capitală a vikingilor, *Haithabu*. Acum prietenii trebuiau să scrie împreună un eseu despre Haithabu.

Leon scoase din penarul său un stilou roșu cu vârf din fetru.

— Calmează-te, vikingii reprezintă un subiect vast.

Se întinse după riglă și trasă o linie roșie sub titlul: *Viața vikingilor*.

Kim își îndoi brațele la cap.

— Ei bine, s-ar putea să meargă repede, spuse ea dezgustată. Povestea vikingilor poate fi redată rapid. Au fost doar o bandă de jefuitori!

Leon privi în sus.

— Poftim? Vikingii au fost războinici viteji, meșteri și fierari iscusiți. Adu-ți aminte numai de sabia somptuoasă unicat pe care am văzut-o la expoziție! Modelele de pe mâner erau într-adevăr geniale!

Julian privi și el în sus.

— În privința asta ai dreptate. Sabia arăta cu adevărat super! Vikingii credeau că unele săbii aveau puteri magice. Cu siguranță că și sabia aceea se număra printre ele.

Leon aprobă entuziasmat.

— Și eu cred la fel. Păcat însă că arheologii nu pot spune cu certitudine cui a aparținut acea sabie. Probabil uneia dintre căpeteniile lor, unui *jarl*. Acești *jarli* erau guvernatorii regelui danez, cel care-i conducea pe vikingi.

Kim nu fu de acord, ceea ce îl deranjă pe Leon.

— Vikingii au fost exploratori formidabili și marinari desăvârșiți! strigă el. Gândește-te numai la corabia lungă care era expusă la muzeu!

Kim izbucni în râs.

— Coaja aceea de nucă nu avea nici măcar cabină. Romanii și grecii au construit vase mult mai bune, și asta cu câteva secole înainte!

Leon închise cartea din care tocmai citea cu o lovitură puternică.

— Kim, tu chiar nu știi nimic, se încruntă Leon. Cu o asemenea coajă de nucă, cum o numești tu, vikingii au navigat totuși până în America!

Kim nu se lăsă impresionată.

— Și ce au făcut acolo? Și tot ea dădu numaidecât și răspunsul. Ceea ce au făcut întotdeauna: au furat și au distrus totul în cale! Pe mine nu m-au impresionat acești sălbatici.

Nervos, Leon își dădu ochii peste cap.

— Ești plină de prejudecăți! Entuziasmat, își aduse aminte cum Tebelmann le povestise despre săbiile magice, elfii minunați, trolii vicleni și zeii puternici. Dacă vikingii ar fi fost doar niște sălbatici neinteresanți, nu ar fi putut fi niciodată marinari atât de iscusiți sau nu ar fi avut atâția zei. Ochii săi străluceau. Thor cel înflăcărat și amuzant sau frumoasa zeiță Freya. Și să nu uităm nici de puternicul și periculosul Odin, cu armăsarul său cu opt picioare, Slepnir.

— Nu avea Odin și doi corbi magici? întrebă Julian.

Leon pocni din degete.

— Așa este! Răsfoia cartea groasă din fața sa. Aha, aici scrie! strigă el în cele din urmă. Corbii se numeau Hugin și Munin. Aceștia hoinăreau mereu pentru a-i raporta lui Odin ceea ce se întâmpla prin lume. Erau spioni, ca să spunem așa. Hugin